

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Узп 51/2024
17.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Татјане Миљуш, чланова већа, са саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући о захтеву Агенције за реституцију Републике Србије, Београд, Коларчева 7, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 10 У 17710/20 од 06.02.2024. године, са противном странком АА, чији је пуномоћник Горан Ступар, адвокат из ..., поштански преградак .., у предмету враћања одузете имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 17.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, уважена је тужба тужиоца, поништен закључак Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице за реституцију Београд број 46-007750/2014 од 17.08.2020. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање, а ставом другим диспозитива обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 24.750,00 динара.

Закључком Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице за реституцију Београд број 46-007750/2014 од 17.08.2020. године одбачен је, као неуредан, захтев тужиоца за враћање одузете имовине, односно обештећење бившег власника ББ, коју имовину чине кућа и плац на грунтовној парцели .., уписаној у ЗКУЛ .. КО ..., који је заведен под бројем 46-007750/14.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде закона и повреде правила поступка која је била од утицаја на решење ствари подносилац наводи да је, након пријема захтева за враћање одузете имовине и обештећење, од пуномоћника странке, захтевом од 08.10.2015. године, тражено да у року од 60 дана допуни поднету документацију, па како по истом није поступљено, применом одредбе члана 43. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, донет је оспорени закључак. Указује да тужилац уз захтев није доставио обавезне доказе прописане чланом 42. наведеног Закона, нити су исти достављени након захтева за допуну у остављеном року, као ни у наредних пет година. Сматра да је погрешан закључак Управног суда да је орган био дужан да у захтеву од 08.10.2015. године, у складу са чланом 58. Закона о општем управном поступку, странку упозори на последице пропуштања да поступи по налогу, будући да је подносилац ангажовао адвоката, који

није неука странка, да у његово име и за његов рачун, поднесе захтев и да га заступа у поступку. Даље наводи да се пуномоћник странке, тек након доношења оспореног закључка, дана 21.09.2020. године, обратио Агенцији за реституцију са захтевом за одређивање додатног рока за доставу комплетне документације. Наведени захтев, који је по налогу органа, поднеском од 09.10.2020. године означио као предлог за повраћај у пређашње стање, одбијен је решењем Агенције од 14.10.2020. године. Истиче да је Управни суд у истој правној ситуацији, у предмету 16 У 17537/18 пресудом од 08.06.2020. године одбио тужбу поднету ради поништаја закључка о одбацивању захтева. Поред тога, Управни суд је, пропустивши да оцени истакнути приговор неблаговремености поднете тужбе, повредио право на образложену судску одлуку, као елемент права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Предлаже да Врховни суд захтев уважи, те преиначи или укине побијану пресуду.

Противна странка је у одговору на захтев предложила да Врховни суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Врховни суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, тужени орган је закључком одбацио захтев тужиоца као неуредан, јер уз исти нису приложени обавезни докази из члана 42. став 4. тач. 3) и 4) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а исти је неуредан и у смислу члана 58. став 2. Закона о општем управном поступку, јер пуномоћник странке наведене доказе није доставио ни по захтеву туженог органа - Агенције за реституцију, од 08.10.2015. године, којим је тражено комплетирање достављене документације. По становишту Управног суда, овакав закључак туженог органа се не може прихватити као правилан, јер је донет повредом правила поступка и то одредбе члана 58. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку, будући да је тужени орган позвао странку да захтев допуни на одређени начин и у одређеном року, без упозорења да ће у противном захтев бити одбачен сагласно наведеној одредби Закона чиме је повредио закон на штету тужиоца.

Према одредби члана 58. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97, 31/2001, "Службени гласник РС", бр. 30/2010), ако поднесак садржи неки формални недостатак који спречава поступање по поднеску или ако је неразумљив или непотпун, орган који је примио такав поднесак учиниће све што треба да се недостаци отклоне и одредиће подносиоцу рок у ком је дужан да то учини. То се може саопштити подносиоцу телефоном или усмено ако се подносилац затекне код органа који саопштава да поднесак садржи недостатке. О учињеном саопштењу орган ће ставити забелешку на спису (став 1.); ако подносилац отклони недостатке у одређеном року, сматраће се да је поднесак био од почетка уредан. Ако подносилац не отклони недостатке у одређеном року, па се услед тога не може поступати по поднеску, орган ће закључком одбацивати такав поднесак. На ову последицу подносилац ће се нарочито упозорити у позиву за исправку поднеска. Против тог закључка дозвољена је посебна жалба (став 2).

Оцењујући законитост побјане пресуде, Врховни суд налази да је правилно Управни суд поништио закључак туженог органа од 17.08.2020. године и предмет вратио туженом органу на поновно одлучивање.

По становишту Врховног суда, да би странка могла сносити штетне последице пропуштања да отклони недостатке поднеска, управни орган је био дужан да странци наложи да поднесак на одређени начин и у одређеном року уреди уз упозорење да ће сносити последице непоступања по датом налогу. Наведено упозорење, сагласно ставу

2. наведене одредбе закона, мора бити садржано у налогу којим се странка позива да поднесак уреди. Стога је, по налажењу Врховног суда, правилна оцена Управног суда да је доношењем оспореног закључка повређен закон на штету тужиоца.

Врховни суд је ценио наводе захтева да је странка захтев за враћање одузете имовине и обештећење поднела преко пуномоћника из реда адвоката, који није неука странка, па је нашао да су исти без утицаја. Наиме, чињеница да је странка захтев поднела преко пуномоћника из реда адвоката не ослобађа туженог обавезе из става 2. цитиране одребе закона, којом је изричито прописано да подносилац у позиву за отклањање недостатака поднеска мора бити упозорен на последице пропуштања да поступи по датом налогу.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је нашао да се и осталим наводима захтева не доводи у сумњу правилност побијане пресуде Управног суда којом је оспорени закључак поништен због повреде правила поступка, па је применом члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ
дана 17.01.2025. године, Узп 51/2024

Записничар
Мирела Костадиновић,с.р.

Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић